

RODOCAPIA

Šerife zvěstuj v údolích
a v našich starých claimech
my že zas rádi přídem
k ohňům na horách
že také děkujeme slunci
trávě vadnoucí
za voběd polední
den klidnej
zlatej prach

/na motivy S.K.Neumanna/

o
LITÍ MUŽ aneb SE VZDĚLÁNÍM DOJDEŠ DALEKO
o o

Chodil kdysi po svých 27 km² k ochraně určených strážce rezervací, bývalý profesor přírodopisu. Po boku brašničku a v ruce okovanou hůl - tak putoval sobotu co sobotu po troseckých campech a roznášel děs a hrůzu mezi přítomnými zálesáky.

Sedí si tak trampíř Špulda pod Studenou skálou, na pánvi smaží brambůrky a tichý večer chlácholí městským ruchem ztýraný mozek. Kde se vzala, tu se vzala, z křoví promluvila přísná tvář pana profesora:

"Copak je to tady?"

"Tramp a jeho večere," odvětil Špulda.

Strážce ho sjel pohledem roztrásajícím kolena. Obešel skromné tábořiště a vrátil se k Špuldovi.

"Vzorně uklizeno jen co je pravda," pravil o zlomek mírněji. "A jakpak je to s vámi?"

Špulda udiveně vzhlédl.

"Tak honem," hartusil strážce "třeba ta květina za tou hezkou břízkou - jakpak se jmenuje? Aha, mlčíte, nevíte nic. Takhle by to tedy nešlo mladíku ..."

A strážce se rozhovořil a mluvil dlouho. Špuldovi se točila hlava, míchaly se v ní vrbky, vrbice, bahnice a chla-

pice, poskakovaly okvětní lístky a rostliny tajnosnubné.

"Tak si to pamatujte, příště vás vyzkouším" skončil pan profesor. "A ruce - myjete si před jídlem? A čistý kapesník - máte?"

Popletený Špulda vytáhl z kapsy kapesník zvrší lodní plachty. Vypadalo to, jakoby chtěl odcházejícímu strážci zamávat na rozloučenou ...

Za chvíli profesor řádl o kus dál, našel zelenáče, kteří si rozdělali oheň přímo pod převisem.

Pro výletníky měl pokuty, pro zálesáky přírodopis. Potkal-li cestou trapera hbitě se otázel:

"Honem - velryba je ryba nebo savec?"

Odpověděl-li překvapený tramp "ryba" následoval krutý pogrom a: "Příště si vás vyzkouším!"

Nezřídka bylo vidět skupinku trampů hádající se o jméno jakési záludné rostliny, nebo samotáře s "Atlasem rostlin" v ruce. Tak kvetla píle pana profesora.

Neúprosný byl k výletníkům. Nezřídka odjížděli návštěvníci Českého ráje o pár mincí lehčí a třásli se při vzpomínce na rozkaceného starce, který je přistihl při trhání květin nebo odhazování papírků.

Pod Semínským mlejnem nachází se potok takřka křišťálový. Jednou zajel si k němu mládenec - automobilista. V bílém písku se usadily kbelík z umělé hmoty, hadry a všelajáké lahve. Pan profesor zvětřil vetřelce a přiřítit se zjednat pořádek.

"Helejte, nechte těch řečí," odbyl ho mládík "pokut mi dejte co chcete, mě je to jedno."

A vesele cákal pěnu do proudu.

Po stezce k Nebáku sde zrovna šinula skupina trampů. Strážce jim vyšel vstříc a požádal o pomoc.

"Jste-li muži, tak víte jak se zachovat," pravil rozechvělým hlasem.

Mládenec se vracel od potoka s kbelíkem vody, když uviděl svého čtyřkolého přítele obklopeného rozježenou, šklebící se

P: Dej mi adresu, já ti napíšu
K: pošlu ti dopis zítra za svítání
bude plnej lásky bez vyznání.
jenom toho co mi řekne srdce.
Povím ti o mokré kapce rosy
o mravencích pachtících se v trávě
o blescích a o mlčící lávě
o tom jak kolem tebe proudí čas
jež roušku někdy navlíkl si
aby ti potichoučku řekl:
nemyslím, sedím si na hlavě!

Třetí básní je populární "Hromy a blesky", v jejímž závěru Pifík už skutečně nevydržel:

K: Viděl jsi někdy, co dokáže bouřka?
P: Slyšel jsi někdy opravdový hromy?
Blesky a hromy, hromy a blesky?
Chápeš. Víš co je to bouřka.
Poznal jsi bouřku v celé její kráse.
Víš kde končí hrom a začíná blesk?
Víš kde vzniká první úsvit tmy?
Prosím tě přestaň,
dráždíš mý city.

o
U L I Č N Í C I
o o

Po obloze bloudil měsíc a les hluboko pod ním se hemžil
černou spleť stínů. Na pařízku seděl ježek a broustil si
drápky. V trávě se povaloval rejsek, hlavu podepřenou stéblem.
Kolem nich se rozprostíraly hromádky spacáků, žebadel a celt.
Tam, kde končil les svítil palouk odleskem ohně. Vítr při-

nášel drnčení strun a chvílemi zaburácení lidských hlasů.

Rejsek upřeně pozoroval spacák nehybně ležící u pařízku a naditý jak jitrnice.

"S ním nebudou žádné potíže," řekl ježek "spí jako dřevo."

"Tak na co čekáme?" zeptal se rejsek.

"Na veveřáka," odpověděl ježek.

Měsíc překryl okřídlený stín. Zašustilo peří a na pařezu přistála mňadičká sova.

"S holkama se nebavíme" zavrčel rejsek. Sovička poskočila, naježila peří, ale s pařezu se nehnula. V trávě se objevil veveřák se sirkou ledabyly visící z tlamičky.

"Vítám vás na potlachu," pravil vesele. Vykročil k první hromádce celt, pátraje po žracáku. Za chvíli už i ježek a rejsek přehazovali spacáky, hrabali v žebradlech, cpali se salámem a plenili kdejakou dobrotu.

Sovička se znovu naježila.

"Co se děje?" chechtal se rejsek. "Jsme jedné krve ty i já a trampové podporují přírodu, ne?"

Sovička mávla křídlem a odletěla.

"Pokračujem, pokračujem," vrčel veveřák a drobil si na jazyk zbytky sušenky. "Morální zábrany jsou jen pro nemehla."

Ježek našel cančák a vesele trhal listy.

"Já jím rozcupuju jízdni řádi" vyskal rejsek.

Zpod igelitové skryše vylezl veveřák a vykutálel konzervu.

"Hele párky! Já párky! V plechovce!"

"Jak je votevřem?" zeptal se rejsek.

Veveřák statečně vypnul hrudníček a za pozornosti obou kamarádů se vplížil do otvoru naditého spacáku. Ježek a rejsek napětím ani nedýchali. Za chvíli se veveřák objevil, v ruce otvírák.

"Měl ho v kapse u kabátu" řekl, zakrojil do plechu a nastaly nové hody.

Ostrý kužel baterky ozářil ležení a země se rozhoupala dupotem. Pustili párky a horempádem se hnali do bezpečné džungle vysoké trávy. Sešli se pod hustými větvemi smrčku.

"Jen klid," řekl veveřák udýchaným uličníkům. "Letošní potlach se stejně báječně vydařil."

"Jasně" připojil se rejsek.

"A to máme ještě tohle!" triumfoval veveřák. V měsíčním paprsku ukázal žlutočervenou kartičku.

"Co je to?" podivil se ježek.

"Zpáteční jízdenka. Uvidíte jak bude zejtra poskakovat, až ho s mí budem dráždit."

Ježek se zachichotal a počal si brousit drápky.

"Byl to vopravdu hezkej potlach," zašeptal rejsek a něžně vzpomenu na příjemnou vůni párků.

o
P O H Á D K A O M L H E
o o

Jednou, a je to už dávno, schoval se jeden zabloudilý tramp před nepohodou do seníku a zůstal v něm na noc. Když spokojeně usnul, strhla se v povětří strašlivá bouře a k ránu ležela na lese neproniknutelná mléčná mlha. Tramp se chtěl vydat na další cestu, ale v té bílé tmě neudělal ani krok. Mlha se v kotoučích válela po zemi a nepustila ho.

Nu což, pomyslel si tramp, počkám až ji vítr rozežene. Celý den seděl před seníkem a čekal, až se mlha vytratí. Ale ta se jen tiše točila a byla stále temnější a neproniknutelnější. Konečně se tramp rozzlobil a přivolala vítr.

"Jsi můj přítel a kamarád," poprosil ho "pomoz mi a rozežej tu strašnou mlhu."

Ale ať vítr fičel jak chtěl, ať se hnál celou sílou, mlhu nerozfoval. Nakonec se ze všech stran rozehnal na ten obrovský bílý oblak a mlha se zmenšovala a zmenšovala, až na louce zůstal jen docela malý obláček. Ten se změnil v krásnou bílou dívku.

"Jak to vypadá, do smrti ti mlha zůstane na krku. Je to tvůj osud, víš?" řekl vítr a odfičel.

Tramp se vydal na ce tu a bílá dívka ho věrně doprovázela. Zprvu ho to bavilo, neboť se všichni podívovali té krásné dívce, ale pak mu překážela stále víc a víc. Mrzelo ho, že

dívka spí v jeho spacáku a on se vedle třese zimou, že musí sám shánět dříví, rozdělávat oheň a vařit. Dívka se jen usmívala a tramp pracoval za dva. Jednou doběhli ke skále, pod kterou se rozprostíral močál. Tramp nanosil soušky, rozdělal oheň a doběhl pro vodu. Únava a zlost se v něm rozbouřily a tramp vykřikl:

"Nemohla bys taky něco dělat? Takhle mi přece jen překážíš!"

Bílá dívka se usmívala a začala se pomalu rozplývat.

~~xxxxxx~~ "A sakra," lekl se tramp "takhle jsem to nemyslel!"

Ale bylo už pozdě. Než se nadál, obklopila ho mléčná mlha, tak hustá, že neviděl ani na špičky bot.

Vítr se už nenamáhal mlhu rozehnat a tramp, který měl strach z močálu se neodvážil pohnout. A tak jestli neumřel hladu, campuje tam pod skálou se svou věrnou mlhou dodneška.

o o

PÍSEŇ HLADOVÝHO TRAMPA

Když v dálce cejtím večeri
jde se mi hned lehce
před chvílí jsem chtěl naříkat
a teď už se mi nechce
masťové se naperou
jakmile maj chuť
já na jednu klobásu
koukám jako sup
oheň voní v povětří
řítím se jako tank
valím se jako buldozer
ach bože, já mám hlad.

ŽE MUJ PES MUSI' MIT TAKY
JIZDENKU? TAK MU ŘEKNĚTE,
AT' SI JI JDE KOUPIŤ!

o o o o o o o o o o o o o o o o o
M Ů J V L A K
o o o o o o o o o o o o o o o o o

"Pozor u druhé koleje! Nepřecházejte druhou kolej!
Na druhou kolej přijíždí osobní vlak z Nymburka a pokračuje dále na Českou Lípu!"

Burácivý hlas ztichl. Sebral jsem tele a hrnu se ^{na} nástupiště. To se ví, že nestojím o osobní vlak na Českou Lípu - ten mě minul o v~~á~~sek a strojvůdce zahrozil pěstí. Ukázněně se deru přes šest kolejí na konce nádraží. Stranou a stydlivě tam na poslední koleji stojí můj vlak. Tři prehistorické vagónky a sípavá mašinka. Vždycky mi připadá jako starý sedřený kůň, který tiše odpočívá vedle bujných a neklidných druhů. Vlášek, který trpělivě polyká svoje uhlí a bez záviati pozoruje naftové hody barevných lokomotiv.

Pohládl jsem pohledem svůj vlak a sunu se do vagónu. V poslední vteřině jsem uhnul. Do dřeva se zarazil nůž a vesele drnčel.

"Promiň parde," pravil omaskáčovaný vrhač a šel si pro kudličku. Vítají mě drnčící kytary. Vagón připomíná strakatý les a pulsuje životem.

"Dejte mi tu paštiku, nebo sundám boty," vyhrožuje kdosi vzadu a je rázně umlčen pávní. Nechtěně jsem teletem dloubal do kamaráda zkrouceného na lavici.

"Nebuď mě vejre," říká smutně "bolí mě hlava."

Neviditelné ruce táhnou po stěně buřty na provázku. Vrhá se po nich stařík, dosud netečně dřímající v koutě.

"Ty buřty mi dala máma!" zasténal tramp v černé kazajce a vrhl se k dědovi. Chamtivý stařík buřty po krátkém a marném boji ztratil a brumlá:

"Tak si je sežer lumpe, stejně sou zelený!"

Dál ~~prk~~ procházím vozem. V rohu polehávají čtyři bledí a unavení kamarádi. Jeden mě zahlédl a zašeptal:

"Nezavírej okno, my potřebujeme vzduch..." a bezmocně padá na podlahu.

Po schůdcích stoupá tmavomodrá uniforma.

"Průvodčí!" letí vlakem zděšený hlas. Kamarádi mizí na záchodku a pod vagónem. Hrozny těl visí na střeše. Pod okny hvízdnutí a vláček se kolébavě rozjíždí.

Ustýlám si na nárazníku a spokojeně usínám. V Libuni mě výhybka včas klovne do žeber - budu vystupovat. Po mnou hučí koleje a nekonečně opakují: jede vlak...jede vlak... jede vlak...

Je to můj vlak. Znáám jeho dech, každý pohyb kola, každé zavrzání dveří. Může být něco krásnějšího nad můj vlak?

o
o TŘECH ZUBECH FRED A ZÁPAĐÁKA o o o o o o o o o o o o o o o o o
o o

"Mně se zdá, jakoby tu něco kníkalo," řekl Poklička.

Šakal našpicoval uši a zavrtěl hlavou.

"Ale jo, určitě tu něco kníká!" tvrdil Poklička a poodešel od rybníka. "Teď poslouvej!"

"Úúú, úú!" neslo se z lesa za hrází.

Šakal nechal pruty na břehu a pospíchal za vodníkem. Prošli les až ke skalám a skoro se už chtěli vrátit, když zakopli o Freda Zápaďáka, který se svíjel v jehličí a skučel bolestí. Jeho honosný černý stetson se povaloval v blátě.

"Hele, Zápaďák je už zase tady" podivil se vodník.

"Co je s tebou Frede?" zeptal se Šakal.

"Mě bolí zub! Tenhle vpředu, uj, uj!" Nešťastný Fred se nadzvil, předvedl bolestivou dáseň a zase se zkroutil.

"V sobotu se neordinuje," poznamenal Poklička "leďa pohotovost v Sobotce."

"Musíme ho tam dopravit," řekl Šakal a uchopil Freda v podpaží.

"Néé, k zubaři néé!" vrískal Zápaďák, když ho táhli lesem.

"Pusťte mě, já chci jít sám!"

Než ho dopravili do čekárny zubní ordinace uplynuly tři hodiny a nadřeli se tak, že Poklička ždímal tričko. V nevlídné

tmavé čekárně Fred ztichl a vytřeštěně zíral na plakáty propagující správné čištění zubů.

Ve dveřích ordinace se objevil lékař v bílém plášti.

"Tak pojďte mládenče, a vy dva počkejte tady. Dvnitř nesmíte."

"My bysme vám ho přidrželi, a nabídl Šakal, ale lékař už dveře zavřel. Chvilí bylo ticho. Pak se opět objevil bílý plášť a rezignovaně řekl:

"Tak pojďte, bez vás si neporadím!"

Fred se v zubařském křesle třásl jako osika a pevně svíral čelisti. Společně se na něj vrhli. Lékař vyšetřil nemocný zub a prohlásil, že musí ven.

"Chvilí ho ještě držte, hned mu ho vytrhnu!" řekl a šel do skříně pro nástroje.

Fred znenadání napjal všechny síly, se strašným zařváním srazil Šakala k zemi a vyřítíl se ze dveří. Lékař za ním jen mávl rukou.

"To nic - však se vrátí sám a rád, Uvidíte!"

Celý večer se skály kolem Bílého rybníka ozývaly Fredovým skučením. Šakal s Pokličkou seděli u ohně před jeskyňkou a svého nepřítele upřímně litovali.

"Chudinka Západák, zrovna v sobotu ho rozbolí zuby," řekl Šakal.

"A k zubaři určitě nepůjde," řekl Poklička "měli bysme mu nějak pomoci. Třeba ten zub vytrhnout sami."

"A von bude přitom klidně držet" namítl Šakal.

"Víš to chce najednou - aby nic netušil. Prostě lup - a zub je venku. Nějak mu ho z té pusy vyrazit."

"Špatný to není," řekl Šakal "ale pěst na to nestačí a kamenem mu rozbiju obličej."

"Proč zrovna kamenem?" řekl vodník "V Drábkovic plotě přece rostou takový příhodný plaňky."

"To je pravda" souhlasil Šakal "a pro všechny případy ho přelstím. Řeknu: Frede zavři voči a vtevři pusu něco ti dám - a plaňkou ten zub vyoperuju."

JÍŽ BRZY

ŠAKAL VÁLEČNÍK

2 část

PP VÁLKA KUŘECÍ NOHY PP

Otevřely se dveře a vyšel Fred Zápaďák šetrně podpíraný lékařem.

"Tak mi ten žub už vytrhli," řekl Fred "ale ty tši ždravý žuby čo šte mi vyražili tím klečkem ši teda štrašně vodnešete!"

• • • • •

• • • • •

V sobotu večer zatoužili tři trampové z Vraního údolí po nějaké kratochvíli a tak z vedlejšího campu unesli Drobku, zvanou Holka Lamželezo. Z hurónským řevem ji odvěkli do údolí. Tam je Drobka svými kovářskými dlaněmi ztrestala a vítězně sex vrátila ke svým, přičemž nezapomněla odnést kotel guláše. Tři trampové usínali s prázdným žaludkem. Ráno odešel šerif Lotoska k potoku, aby douškem vody zahnal hlad a vrátil se rozezlen.

"Budu vás muset zpráskat," zaburácel na Ringle Kida a Péťu, kteří se povalovali u ohniště a snili o snídani, "někdo z vás hodil k potoku plechovku vod toho včerejšího guláše!"

"Já ne," ohradil se Pěťa.

"Já bych něco takového nikdy neudělal," prohlásil hrdě Ringle Kid. Šerif se na ně zamračene díval, ale neříkal nic. Za chvíli přišla Drobka, přinesla paštiku a snídane rozjasnila šerifovu tvář.

"Když nad tím teď přemýšlím," ozval se Péťa trpělivě fukající do horkého čaje, "tak se musím přiznat, že jsem jednou v lese upustil papír vod sušenek a byl jsem línej se pro něj sehnout. Ale to už je strašně dávno. Teď by se to nemohlo stát."

"Když jsem byl ještě zelenáč, tak jsem vyhodil z vlaku flašku vod piva," připojil se Ringle Kid, "ale tu plechovku jsem k našemu potoku vážně nedal."

Šerif je poslouchal a potom kajícími pravil: "Z toho si nic nedělejte, to já jsem ulomil takovej malej smrček. Zakop jsem a sletěl přímo na něj ..."

"Chá!" zařval Ringle Kid, "šerif je největší ničitel přírody! Nejspíš má na svědomí i ten dnešní případ!"

Brobka přestala mazat chleba paštikou, vypískla a převálila se za nejbližší pařez. Šerif temně zavrčel a vrhl se Ringle Kidovi na krk. V údolíčku propukla nelítostná bitva.

Nikdo si nevšiml, že se po břehu potoka prochází malý svižný tramp a pilně hledá po zemi. Chvilku se zájmem pozoroval motanici na campu, pak přistoupil blíž a řekl:

"Nerad ruším zábavu, ale neviděli jste takovou prázdnou gulášovou konzervu? Chtěl jsem do ní nabrat trochu vody a někdo mi ji vodnes ..."

o o

RODOCAPSU pro své obveselení píše a na motivy Tomových obrázků kreslí Kavče. Překreslování obrázků provedl Jerry.